

Šimon šábes nedrží

I.

Jdi do něj, rodí se obráceně,
vyroste a zemře v jedné vsi a v jednom bohu,
při slabých žárovkách, mezi silnými zdmi.

Jdi do něj tiše, šetrně, tence,
na tónině vřískotu novorozence povozíš se se smrtkou,
nižší nebe nasáklé sentimentem zapláče okapem
a já přiložím.

Co říkáš ty, dřevo?
Abych do něj šel?

Mluvte někdo,
smyslů zbavený nevydrží dlouho s těmi polnostmi za nehty,
které nanesl do světlice, s tou hlínou, jež se mu připomíná:
Všem cestám budu koncem –

Stojí mi vůbec za to?, pomyslím si.
A když slyším, jak se ohni nedaří rozvázat jazyk modřínu,
jak polena jen skuhrají, dvířka kamen zase zavřu.

II.

Byl jsem už pryč, když začal se prodírat párem zim,
jedna vně a druhá uvnitř něj však podaly si ruce
do natolik pevného stisku,

že nepřichází na mysl, jak uniknout,
musel bych se vrátit, znovu nasoukat do lidské nory,
až kamsi do hlubotisku,

ale, Šimone, já nikdy nebudu
jak cohen předčítající z posvátné tóry, zastihneš mne
zkrouceného, tklivého a dosti nesrozumitelného,

na vlas i chlup podobný budu ti *teď*,
a máme jich, myslím, tak na dva tucty.
Dvě kopy vteřin, dnů, či roků, snad.

Tak pojď, pomohu ti je rozházet,
jeden z nás rukama, druhý ústy,
a ledové krusty kolem, až se do nich vymočíme,

ať zavoní po čerstvém senu.